

Zachraňující touha.

Do srdcí pozemských lidí, těch, kteří nejsou ještě tak zcela ztraceni, vstupuje veliká touha, touha po osvobození ducha!

Nikdo však neví **jak** má toto osvobození nastat. Jen všichni cítí po něm velikou **touhu**, která se až nápadně stále více zesiluje.

Zvláštní je, že tato touha jeví se všemožným způsobem. Mnohé duše jsou schváceny únavou. Jiné pocítují smutek, který nemohou pochopit. Velmi mnozí se cítí zachvácení úzkostí, která jim působí starost. Naproti tomu jsou však také takoví, kteří nesou v sobě tušení velikého štěstí, aniž by však věděli proč.

Veliké množství lidí však jde jako v omámení. Jsou velmi lehce vznětliví, nedůvěřiví, podráždění. V mnohé bezesné noci vyvstává před nimi odstrašující obraz jejich méněcennosti, jejíž pošklebná bezvýrazná tvář je činí bezradnými. Bezradnost je však vybičuje k žádosti po vlivu a moci, aby jí vyplnili stále více se otevírající mezeru. Čím více se tento druh lidí vidí duchovně tonout bez záchrany, tím křečovitěji se přimykají k **zdání!** Všechno jejich snažení může pak usilovat již jen o prázdnou vnějškovost, kterou odívají velikými slovy. Aby necítili pronikajícího pocitu vlastní méněcennosti, chtějí se omámit stále dráždivějším opojením požitků a oslavováním.

Nemusí to být vždy požitky jen tělesného druhu. Jsou také požitky falešné vůle k panování v ukojení žádosti po moci, nebo ješitnost, která se může jevit ve velkém množství druhů: Od neovládané svévolné brutality až k nejsměšnějším hříčkám, které

se zdají být nevinné. Přestanou jimi býti ve skutečnosti ihned, jestliže se jim postaví do cesty překážky. Všechno dětinské skrývá v sobě ukrutnost, když dojde k tomu vynutit si uspokojení.

Nakonec pak propukne ve všech těchto klesajících, ztracených lidech v pocitu jejich neschopnosti neodůvodněně nenávistný vztek proti všem těm, kteří mají v sobě ještě něco **cenného** a jeví **pravou** schopnost. Závist jim nedovolí, aby se s takovými lidmi mírumilovně spojili a použili jejich schopností, přinášejících požehnání, leda, že by byli předem již úplně zotročeni.

Avšak ani to by takto bičovaným nepřidalo klidu. Posuzují každého a každé slovo podle svých chyb, nedůvěřují a při tom se ještě obávají, že by brzy podlehli schopnosti jiných. Bojí se, že schopnost jiných lidí nemůže zůstat trvale ukryta. Když by pak vystoupila, jejich neschopnost byla by o to ostřeji viditelná. Toho však ješitnost nikdy nesnese. Již pomyšlení na to budí v nich odpor a pomýšlejí jen na zničení.

A tak se stupňuje závistivá nenávisť až k posledním výhonkům duchovního úpadku; k nevypočitatelnému, nespravedlivému vzteku naprosté nerozvážnosti: **to je osud tyranů!** Nepředstavujte si však, že takovými tyrany jsou snad jen vůdci velkých národů; **nepoukazují** tím na jednotlivé **osoby**. Nemyslete při tom na císaře Nera nebo na nejhlubší úpadek tak zvaného křesťanství za dob Bohu nepřátelské církevní inkvisice. Máte se učit z pozorování **přítomnosti**, abyste byli lidmi svobodného ducha, jakými vás chce mít váš Tvůrce!

Chci tímto poukazem otevřít vaše duchovní oči. Stvořitel mluví k vám v této době současným děním, v současných

událostech a to tak jasně, jako nikdy dosud. Máte těmito událostmi v duchu **dozrávat!**

Tyrany můžete najít **všude**: v povoláních, ve společnosti i v rodinách. Je jich nyní mnohem více než jindy, protože všichni lidé stojí **v soudu!**

Proto se vyvíjí také všechno rychleji a silněji než dosud.

Pozorujte dobu a také znamení, která vám svým vysvětlením označím; jestliže to vše v sobě prožijete, přinese vám to veliký užitek!

Svým vyličením podávám vám obraz stavu nynějšího lidstva, tak jak **dnes** skutečně jest, aniž by však samo o tom vědělo.

Lidstvo je téměř rozděleno na dvě určité skupiny. Jedna skupina jsou ti zprvu zmínění, jichž duše, naplněné touhou, nevědomě něco očekávají. Nemohou to ještě sami vyjádřit, protože čas k tomu teprve přijde.

Druhá skupina se skládá z posledně jmenovaných, kteří se blíží k zániku. Podle nejsvětější vůle Boží musí si tento zánik sami připravit. K této skupině se přidružují také všichni ti, kteří se z lenosti nebo svobodné vůle sbratřili s tonoucími.

Toto dění jest již rozdělením všeho pozemského lidstva na kozly a ovce, jak to bylo zaslíbeno!

Veliký základní předpoklad soudu je již splněn a lidé ničeho netuší. Žijí ve zmatku svých představ. Sní o velikosti a důležitosti svého bytí ... k strašlivému konci, který je velmi brzy probudí do

skutečnosti, k odpovědnosti za každou myšlenku, každé slovo a každý čin!

To všechno si lidé nedovedou představit, protože si to představují mnohem menší než je to ve skutečnosti. A přece se snaží ocenit při tom sebe mnohem výše, než zač opravdu stojí.

Bylo by bezúčelným dávat veliký obraz o budoucnosti. Prospívá vám, budete-li vědět o **tom**, co se **nyňi** děje. Poznáte-li **přítomnost** a sklídíte-li v ní bohaté ovoce pro budoucnost!

Buďte bdělí, pozorujte a zkoumejte, aniž byste se však v tom potápěli! A k **tomu** vám dávám vysvětlení; neboť máte **vědomě** smět prožít všechny události. Kdo **to** zamešká, netuší, jakého prospěchu se tím vzdal.

Pochopte má slova a podívejte se kolem sebe! Odpadne to pak s vašich očí jako šupiny.

Původ všeho toho, co jsem dnes uvedl, to jest, že rozdělení stále jasněji vystupuje, **není** lidem znám, přesto, že musí prožít všechno dění sami na sobě.

Je naprosto vyloučeno, že by se někdo mohl chránit nějak před **následky**, nebo, že by mohl na tom něco změnit. Ledaže by změnil **sám sebe! Jedině** to by mu mohlo přinést ulehčení. Nic jiného. **Všichni** jsou tomuto dění podrobeni, ať se vzpírají nebo souhlasí. Tak také vy, každý jednotlivec. Jste mu bezpodmínečně vydáni. To všechno však je jen **začátek**, který nepřijemnou rychlostí stupňuje se ke konci. Ke konci, který bude pro mnohé jen koncem s největšími hrůzami. Nemnohým však přinese duchovní osvobození od pout, které je tisíciletí svíraly, jako jimi

samými přivolaná kletba, kterou musí dnes nad sebou nechat vybít.

Příčinou zachraňující touhy, rovněž tak jako dospívání k nejostřejší hranici začínajícího sebezničení, je **jedna stejná** síla; tlak Světla z Prasevřtla, Svata Vřle z Boha!

Tato byla k velikému obratu lidstva tak zesřlena, ře proudř nřnř svřty, ořistřuje vře a nutř vřechno k jednotnému podřřzenř se harmonickřm zřkonřm ve stvořenř. Jako poslednř dřlo zasřhla nřnř tuto zemi. Neřprosně pevnř ji svřrř a v uzavřenř kruhu vyvolřvř vřechno, co se na nř stalo. Zniřř a vymaře z knihy řivota vře, co nechce řit podle nezmřnitelnřch zřkonř. Ořivř vřak a povzne se vře, co v dobrř vřli bude se snařit přizpřsobot. Co budete podle třchto vysvřtlenř nřnř **vidřt**, abyste na tom dozřvali, jsou prvř, pozemsky viditelnř řřinky obrovskřho tlaku Svřtla, kterř na zemi nikdy nebyl!

Brzy a ve střle rychlejšřm postupu řrř se nřnř vřechny řřinky k sobř, nezadrřitelnř, ař na konec i vaře zemř bude ořistřena od vřeho falešnřho a ode vřeho, co se nechce vpravit do Bořřch zřkonř jen proto, ře dřvř přednost svř **vlastnř** vřli a svřmu mřřlenř.

Vřm mřře břit v třto dobř prospřšnř vřdřt jen **to**, co jste schopni sami pozorovat. Proto vřs upozorřuji na **nynřjšř zřkladnř** udřlosti, z nichř vyplřvř konec soudu. Ony rozdřlř vřechny lidi na ty, kterř se topř a ty, kterř mohou břit zachrřnenř!

Bez pořtu jsou znamenř, kterř ohlařuji zřatek koneřnřho soudu. Lidř vřak pospřchajř kolem nich v domnřnce nebo sebeklamu, ře to vřechno tu jřř dřřve a dost řasto břitvalo.

Zapomínají však přirovnávat poměry, podle nichž to, nebo ono se dříve dělo. V tom jsou velmi veliké rozdíly, které nesmí být přehlíženy, chceme-li **správně** usuzovat.

Především nesmí být člověk tak bázlivý, zbabělý a povrchní, aby nepozorně přecházel kolem nynějšího bezpodmínečně nápadného **hromadění** událostí. Nechtě jsou to již přírodní nebo hospodářské katastrofy, vraždy a sebevraždy, politické zmatky, zápasy o pozemskou moc mezi státy a církvemi a mnohé jiné.

Nikdy nebylo současně tak veliké množství událostí jako dnes. Už to by muselo dát každému myslícímu poukaz na urychlená řešení, která se viditelně hromadí. Muselo by to vyvolat tušení mocného uzavření kruhu světového dění a to vyšší mocí, než je lidská vůle a schopnost. Každý by musel vidět, že je to odplata.

Falešné v tom zajde, jen dobré zůstane: Dobré nebo falešné není tu měřeno podle lidského úsudku, ale **jen** podle vůle Boží!

Protože lidé nechtějí ničeho vědět, nemají o tom ani tušení!

Nechtějí ničeho vědět ze strachu, z povrchnosti a lehkomyšlnosti nebo také z domýšlivosti. Na neposledním místě stojí tu také duchovní lenost. Dokonce i tak mnozí **z těch, kteří hledají** Světlo, nemohou se z této lenosti docela vyprostit. V [poslední přednášce](#) jsem poukazoval na duchovní lenost, která jde dokonce tak daleko, že ani rozumově chytrí lidé nechtějí opravdu „**myslet**“ o věcech, které nesměřují k jejich ctižádostivým pozemským cílům.

Lidé nechtějí ničemu rozumět a proto poznají vše teprve tehdy, až poznání bude pro ně docela bezúčelné.

Všechno volání ze Světla, aby se probudili, je proto nadarmo.

Bezmyšlenkovitě odvolávají se lidé při všem, co je pro ně nové, na výstrahu před falešnými proroky, kteří mají přijít za pozemského bytí **pravého** velkého pomocníka ze Světla, který současně má přinést soud!

Bezmyšlenkovitě mluví o všem a je při tom vidět prázdnotu a nezralost duší. Takový lidský duch je pro další vývoj bezcenný, protože svou leností zmešká každou možnost ke vzestupu. Postaví se do cesty každému novému zjevení, takže láska ze Světla nenajde přístupu k záchraně.

Kdo z lidí si ujasňuje, že falešnými proroky nemusí být jednostranně míněni jen ti, kteří přinášejí nová zjevení, ale že jím je i každý jednotlivec z **těch**, kdož předstírají, že by dovedli splnit byť i jen část díla, které vyčkává síly zaslíbeného Vyslance ze Světla.

Nejsou tím míněni také jen ti, kteří ujišťují, že jsou znovuzrozenými Spasiteli, což již samo jasně ukazuje nevědomost o úkolu zaslíbeného Syna Člověka, ale týká se to mnohem více lidí.

Aby však bylo možno usuzovati, musí **předcházeti** jiné vědění: **Vědění o skutečném úkolu zaslíbeného Syna Člověka na zemi!** Při této úvaze se všechno zastaví. Není ani jediného člověka na zemi, který by měl toto skutečné vědění! Sice se o tom po

staletí mnoho už mluví, ale **opravdového vědění** tu nikde **není**. Tázajícím dostává se odpovědi slovy z bible, kterým nebylo rozuměno a která nedávají žádného vysvětlení. Tlačí se tu do popředí opět jen neudržitelné tápání všech lidí, kteří chtějí být vědoucími. I to je proto, aby to bylo jasně viditelné.

Falešným prorokem jest vlastně **ten** člověk, který se odvažuje tvrdit, že může vykonati něco z toho, co je vyhrazeno zaslíbenému Vyslanci Božímu.

A takových je dnes mnoho tam, kde se jedná o pozemskou **činnost**, nejenom o poučování; neboť zaslíbený bude **jediným a opravdovým pomocníkem** lidstva v jeho duševní **a** pozemské nouzi!

Poznat falešné proroky v pravou **hodinu** nebude lidem tak zatěžko, protože to budou muset **prožít** sami na sobě. Jen tak mohou dospět k poznání, protože by slovům již předem nevěřili.

Nyní se nezadržitelně zhroutí anebo vůbec nevznikne dílo **těch** lidí, kteří jako falešní prorokové lidem slibovali něco, čeho jim sami **nemohou dát**. A tak **musí** lidstvo poznat a to trpkým prožitím, že důvěřovali **falešným** slibům, že věřili v předstírané schopnosti, kterých nebylo.

To jsou tedy ti falešní proroci, kteří jsou zjevením mínění. Těm, kteří jim věřili, musí se dostat hořkého prožití v bolestném zklamání. Ty, kteří se vydávají za znovuzrozeného Ježíše, nelze vůbec počítat mezi falešné proroky. Jsou to lháři, kteří nemají ani tušení o úkolu Syna Člověka a tím méně schopnosti dovést začít i s nejmenší částí jeho provádění. Vždyť vůbec ani neví, že Ježíš a Syn Člověka nejsou jedna osoba, že jsou to dvě různé osobnosti,

lidsky vyjádřeno. I když jsou jedno v **tom** smyslu, jak to Ježíš o sobě pravil: Já a Otec jedno jsme!

Je podivné, že i tak mnohý **křesťan** to nechce pochopit. Přece stále tak samozřejmě a také **správně** mluví o **trojjediném** Bohu ve třech osobách a přece jedné! A Ježíše, který je částí této trojice, bezmyšlenkovitě oddělují jako samostatného, osamoceně činného, zosobněného Spasitele. Nemají tak zcela také nepravdu, ale nerozumí tomu! Ani o tom nepřemýšlejí, protože jsou líní duchem.

Pojďme však kousek dále. Člověk, který odmítá s poukazem na falešné proroky, musí také vědět, že právě tito vystávající falešní proroci jsou jedním z mnoha znamení, která ohlašují vystoupení opravdového Vyslance.

Ano, pak by musel opravdu hledající být přece na stráži, aby toho pravého nezmeškal! Nesmí mu to dát pokoje a musí se pobídnout k nejvážnějšímu zkoumání **všeho**, co se nabízí! Aby se stal přece bez meškání pomocníkem přicházejícího Vyslance a ne překážkou na jeho cestě! Nebo dokonce pohoršením!

On, pozemský člověk se musí namáhat, aby ho poznal! To je Bohem podmíněný úkol pro **něj**, aby se tentokrát prokázal být hodným svatého Slova. Pozorujete-li a zkoumáte hledající, uvidíte, že právě v tom jsou ti, kteří se nazývají hledajícími lidmi, velmi lehkomyslní.

Nejen lehkomyslnost nebo lépe řečeno navyklá povrchnost z duchovní lenosti je tu důvodem, ale právě v hledajících mluví v **prvé** řadě **ješitnost, domýšlivost!**

Samotná tato slabost strhne do záhuby víc než polovinu těch lidí, kteří se nazývají hledateli Světla. A není jich škoda; jsou to pokrytci, protože nechtěli dát vážnost, která přísluší Božímu slovu. Chtěli se jen slunit v ješitné snaze, která úplně postrádá pokory.

A jedině pokora otevírá bránu k poznání **všeho**, co přichází ze Světla!

I když přejdeme přes tuto skutečnost, pak tu zůstane stále ještě pro mnohé zdánlivě zcela nepřekonatelný bod. Jak si představují hledající tohoto zaslíbeného v jeho pozemském životě a v jeho „příchodu“! Výrazem „příchod“ je v tomto případě míněno „vystoupení“! Že přece hrubohmotně nespadne s nebe již jako muž, to je přece jasné každému člověku. I to, že se nezjeví jako dítě.

V pravdě si **vůbec ničeho** nepředstavují a přece stanoví předem dost úzce vymezené **podmínky** pro něj ve svých nezformovaných nadějích nebo očekávání!

Již prvním jejich největším přáním je, aby přišel z jejich okolí. Nemohou vůbec ani jinak myslet, protože se domnívají mít na to přednostní právo. Oni přece v jeho příchod **věří**, dříve než ti ostatní!

Musí se jich samozřejmě ujmout, je to jeho povinnost; neboť proto přichází jako pomocník v nouzi! Snad se má dokonce nechat i jimi vést. Je přece cizincem na zemi a potřebuje starostlivých rad, které mu mohou poskytnout nashromážděnými pozemskými zkušenostmi. Oni mu již rádi zabezpečí budoucnost, za kterou jim může děkovat. A za to je ovšem nemůže minout

jeho požehnání!

Krátce, všechno myšlení, všechno chtění je čistě pozemské v rámci jejich maličkého pozemského myšlení, jejich pozemských pojmů, smísených s mnoha tichými přáními.

Neuvažují, že on musí při začátku mít nashromážděny své vlastní zkušenosti a že musí být do té doby úplně neznámý, aby bylo zcela vyloučeno jakékoliv ovlivňování. Lidé se mají ukázat **takovými, jakými skutečně** jsou ve všech svých slabostech, svých chybách a ve všem zlu. A to i vůči němu.

Že toto všechno může nastat jen v přirozeném a prostém rámci všedního života a ve skutečném prožívání, tak dalece lidská úvaha nesahá. V bezdůvodné povrchnosti a vlastní lhostejnosti pěstuje se očekávání **zvláštního**, ne pozemského, ale neobvyklého dění! A k tomu ještě hodně nápadného!

Proč? S tím si nikdo hlavu neláme! Také nikdo nemyslí na to, že by se právě nápadnému postavilo ihned všechno na odpor. Všechno, co se domnívá mít nějakou moc a vliv zde na zemi. Nepřihlíží se k tomu, že nápadné by nemělo ani příležitost k hlubšímu nahlédnutí.

Není tomu tak, že by přicházející ze Světla mohli lehce prohlédnout nebo dokonce porozumět vůli ke zlu a malichernosti myšlení pozemských lidí. Zlo je Světlu cizí a nesrozumitelné. Vždyť často nerozumí ani rodiče vlastním dětem, ačkoliv jsou s nimi **stejného** druhu, zatím co Světlo zůstane svým druhem cizím vůči všemu lidskému.

S velikou námahou, jen ve vlastním prožití a protrpění,

může se dostat Vyslanci Světla poznání všeho zla na zemi a především také chtění ke zlému. Nikdy však nebude mít **porozumění** pro ně. Zlu nemůže být vůbec rozuměno, protože nemá žádného důvodu, aby ve stvoření existovalo.

Musí tedy „příchodu“ již předcházet delší pozemský čas, poznáváním všeho lidského zla a také všeho lidského myšlení, protože s příchodem má již začít soud a pak pomoc. A pomoc může dát jen ten, kdo zná zcela **přesně** slabosti i síly. – – –

To všechno je velmi prosté a mohl, ba **musel** by si to říci každý člověk, kdyby nebyl duchovně příliš líný a tak lhostejný. A je také lhostejným, protože jako hledající sice o tom **mluví**, ale nesnaží se, aby to **prožil** ve svém nitru.

Chybí jakékoliv spojení vnitřního cítění se slovy a tím také jakákoliv skutečná opora. On **hledá!** To je to jediné, co nemůže být označeno jako lež. Ve výrazu „hledati“ spočívá i odpověď, že ničeho nenašel.

Protože je však ze Světla zaslíbeno, že ten, kdo **vážně** a v **pokoře** hledá, také podle zákona **najde**, ukazuje to tedy, že ti, kteří se dnes nazývají hledajícími, nejsou jimi vpravdě, protože jim všem chybí hlavní věc, to jest **pokora**.

A skutečně ji vůbec nenajdete u těch, kteří se dnes nazývají hledajícími. Nejméně právě tam, kde se o pokoře mluví. Lidé už vůbec neví, co je pokora v duchu, protože svým rozumem ducha v sobě uzavřeli. Rozum zná pouze domýšlivost a ješitnost. Nad pokorou se jen usmívá.

Ale dost o tom. Jest zde doba, ve které všechna

domýšlivost v nařikajícím utrpení žalostně se zhroutí sama v sobě, takže člověk sám ze sebe **musí** dojít k pokoře, nebo se zhroutí, aby již více nepovstal. Jedinou pomocí pro lidstvo je prožití, o kterém nechce **slyšet!**

Hledající nebo ti, kteří čekají na splnění zaslíbení, **tak** se vžili do vlastních myšlenek, že nedbají ničeho jiného. Již předem přistupují ke všemu s nedůvěrou a mají na jazyku odmítání všeho, co není obsaženo v rámci jejich **přání**. Nemohou přijít k poznání bez nejvyšší nouze!

Tisíceré věci mají proti a nic pro. Mnozí bezpodmínečně předpokládají podobnost života v nynější době s dobou Ježíše, Syna Božího, před dvěma tisíci lety! Očekávají pouť světem, plnou odříkání, aniž by pomysleli, co by tomu **dnes** řekly úřady.

Dnes se nemůže člověk již tak tiše stáhnouti zpět jako dřív, aby v odloučenosti dosáhl soustředění k probuzení. To by mělo za následek takové těžkosti, jichž zčásti nelze ani překonat!

Ale i při překonání všech potíží nebylo by možno tak učiniti, aniž by se nevzbudilo podezření z nemoci nebo z bláznovství. Nemluvme při tom ani o zákázonosné a bezohledné chtivosti sensací mnoha novin, které často v nedostatku jakékoliv morálky i nejprostšího právního citění jsou schopny dokázat neuvěřitelné věci.

Dříve měl každý člověk osobní práva, kterých bylo dbáno a považovala se za samozřejmá a přirozená v takových věcech.

Dnes však by v tom viděli mnozí jen důvody k podezřívání. A to buď ze samého strachu před jiným myšlením, nebo proto, že

by i nejpoctivější chtění podkládali podvodnými úmysly, protože všechno myšlení nynější doby je otráveno.

Je však nevývratnou jistotou, že jen **ten** člověk může si myslit něco špatného o jiném člověku, který má sám špatnost v sobě! Z toho se žádný člověk nevymluví. Jen ten, kdo nedrží slovo, bude totéž předpokládati nebo očekávat u druhého, zrovna tak lhář lež a zrádce zradu a tak je to se **vším**. To je nevývratným zákonem.

A dnes je to mnohem horší než za doby, ve které Ježíš putoval zde po zemi. **Nic** z toho se nemůže opakovat. Jest samozřejmé, že všechno **musí** nyní nadejít zcela jinak.

Přesto však nechtějí si lidé představit Vyslance Božího ve fraku nebo autu, ačkoliv přece musí vědět, že ani Ježíš nepřišel v kněžském rouchu. Byl dobře oblečen podle **tehdejšího** kroje a žil také přiměřeně své době.

Na slabých nohou stojí nyní **všechno**, co lidé očekávají, a nic z toho se nesplní, protože Bůh se neřídí ve svém splnění přáním lidí.

Lidé však stojí příliš vzdáleni všemu Božskému dění a myslí příliš lidsky malicherně, než aby se mohli ve svých představách přiblížit k přicházejícímu uskutečnění. Stojí stranou, vzdáleni Pravdě, jako tomu bylo vždy.

Největší jejich část však nemá tak jako tak vůbec ani čas, natož pak chuť se tím zabývat! Jako vždy, když lidstvo mělo něco **přijmout** ze Světla nebo **samo** něco učinit pro svou spásu.

U nich přichází napřed pozemské a na ostatní jim ve stále

stoupajícím spěchu nezbude ani čas! A mají-li již někdy hodinku klidu, pak ji chtějí po svém zbytečném štvání použít k zábavě nebo sportu. Víc nic.

Pravím vám, lidé, zmeškali jste pro sebe **hlavní věc a vaše rozdělení k soudu je téměř skončeno. Vy sami** jste se rozdělili pod zesíleným tlakem ze Světla, který všechno vyvolává a dokonává podle nejsvětější vůle Boží!

Nyní se vše již bez zastávky blíží ke konci! Konec však je jen pro **malou** část novým životem v lesku milosti lásky vašeho Stvořitele. Pro všechny ostatní však věčným zavržením a pádem do rozkladu. Nedostane se vám už více času k obvyklému dlouhému rozmýšlení, které dosud nevedlo k rozhodnutí. Jste příliš líní pro opravdový život a k obratu chybí vám s pokorou **všechno!**